

Entomolog Konvička: Proboha, co by tu chtěli migranti? Sami nebudeme mít co jíst, čím topit a svítit. Brusel nás zničí... ničí odpor

- CZ24 News | 29. prosince 2021

ČESKO: Entomolog a aktivista Martin Konvička si při hodnocení roku 2021 servítky rozhodně nebere. Kroužkovací podraz Starostů na Piráty přirovnal k nacistickým praktikám SS, mladší generace se podle něj domnívá, že rebeluje, zatímco ochotně slouží vrchnosti, a prolhanost médií, politiků, vědeckých a akademických celebrit zasela do lidí takovou nedůvěru v systém, že část společnosti nevěří ani ve chvíli, kdy jsou s politiky na jedné lodi. Martin Konvička tvrdí, že se tak jedná o dokonalé pole pro manipulace ze strany těch, kterým jde o zničení společnosti jako takové. Jsme prý o rok chudší, politicky rozklíženější, vyčerpanější a závislejší na bruselských strukturách.

Rok 2021. Jak ho shrnout?

Velký krok směrem tam, kam Slunce nesvítí. A světýlko na konci tunelu patřilo rychlíku z protisměru. Vrtíte hlavou? Nový rok jsme přivítali uprostřed nákazy, jejíž start jsme si přivodili na sklonku roku 2020 nepochopením základního epidemiologického, ale také třeba populačně-ekologického pravidla. To říká, že chceme-li mít pod kontrolou populaci čehokoli, musíme mít pod kontrolou buď její zdroje, nebo tok jejich jedinců, či řekněme migraci mezi jejími zdroji. Jedná-li se o tvora, jehož zdrojem jsme my sami a který se šíří světem jen spolu se svými zdroji - našimi těly, tak není dobrý nápad likvidovat ty zdroje. Musíme tudíž udržet pod kontrolou jejich pohyb. Pakliže to neučiníme, bude se nám nákaza neustále vracet. Navíc se její projevy budou rychle vyvíjet, protože mikroorganismy se vyvíjejí mnohem rychleji než my, a v různých částech těsně propojeného světa na ně působí různé selekční tlaky.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

S příchodem jara stejně jako loni nákaza záhadně zmizela. Vůbec se málo reflektuje, že covid-19 se stává nákazou přechodných sychravých období. Přišly vakcíny a naděje do nich vkládané, a zase jsme slavili konec epidemie. Jenže politický život se nezastavil. Zatímco se občané a firmy snažily nezbláznit, neonemocnět ani nezkrachovat, činnovníci nadnárodních struktur ve svých home-officech uváděli v život brutální obrat ve směřování západního světa, obrat k řízenému zbídačení nižších a středních tříd pod záminkou svatého klimatu. Ruku v ruce s tím se začaly projevovat výpadky i dálkového obchodu, které ale spíš než s oživením po pandemii - jak psala zmatená média - souvisí s přemalováním geopolitické mapy světa.

Poslední dva roky mají vítěze – Čína, břehy Perského zálivu, poražené – Spojené státy a Evropská unie. Mají i ty, kdo si vedou napůl jako Indie, Rusko, spousta takzvaných zemí takzvaného globálního jihu. A najednou se ukázalo, že pro zbytek světa už Západ nemusí být vytoužený a privilegovaný partner. Že za politickou hloupost, charakterizovanou třeba provokacemi vůči Číně či Rusku, může hlupák zaplatit třeba výpadkem dodávek komponent či surovin, které si sám neumí vyrobit ani obstarat jinde. Po více než dvou desítkách let poznali účastníci trhu situace, kdy něco není ani za peníze. Dokud šlo o elektronické součástky do aut, byla ta situace řešitelná; ještě moje generace pamatuje auta bez takových součástek. Jenže postupně vešlo ve známost, že se jedná i o energie a paliva – krev ekonomiky – a že kvůli nim nebudou ani tak samozřejmé komodity jako hnojiva, průmyslové chemikálie, celulóza, kovy.

S příchodem podzimní vlády se nákaza vrátila. Jako loni se její návrat prolínal s volbami, tentokrát sněmovními, a nástupem nové vlády, tentokrát prý slušné, proevropské, liberální a slibující, že naučí národ s nákazou žít. Ještě předtím jsme tady měli nespočet optimistických slibů, že tentokrát už je konec, normální život se vrátí. Odcházející vláda ty sliby spojovala s vakcinací a promořením, na které vsadila svou politickou budoucnost. S čím nikdo nepočítal, byl rozmach antivax hnutí, do kterého se volně transformovalo loňské hnutí protirouškové. Reálnou politickou sílu těch hnutí jsme viděli u voleb: Okamurovi promořovači z hnutí SPD ztratili, proti-Okamurovi promořovači ze všelijakých Volných bloků byli vymizováni nadobro. Jenže součet vymizovaných hlasů stačil k drtivému vítězství promořovačů probruselských, kteří už u voleb předvedli, co jsou zač.

Kroužkovací podraz zdánlivě nenápadných Starostů na Piráty si v ničem nezadá s podrazy, které v moderních dějinách provedli třeba nacističtí SS s nacistickým SA, nebo bolševik Josef Džugašvili bolševikovi Lvovi Bronsteinovi. Krve u toho, pravda, tolik nestříká, ale je holt sluníčková doba, dnes se konkurenti likvidují hygieničtěji. Podstatné ale je, že předvolební sliby, občanská neposlušnost proti vědcům a zdravotníkům, zběsilé trvání na ohrožení nejmladších generací skrze školní škamna, specifické obtíže s vakcinací proti koronavirům a nové virové mutace, šířené světem rychlostí linkových trysek, nás dostaly tam, kde jsme byli loni. Jsme jen o rok chudší, politicky rozklíženější, vyčerpanější, závislejší na bruselských strukturách, a máme nový výřad mrtvých a churavých. A takto to bude trvat, dokud si voliči i politici budou přát život s virem. Až do úplného konce.

A co byste s tím dělal?

Já teď pomínu politiku, která prostě napříč takzvaným Západem ukázala hranice možností politické třídy i občanů. Tady se jednoduše musí začít znovu, na naprosto jiných základech filosofických i mravních. Protože dokud tuto hořkou pilulku nespolkneme, budou se opakovat roky 20 a 21. Tedy předjarní kocovina, hédonistické léto, plané iluze začátkem podzimu a smrtparáda v zimě, to vše za postupujícího chudnutí a vlčení, až někde k mentalitě a politické úrovni neandrtálců. Protože ruku na srdce, kolik zim 21/22 ještě chcete zažít?

Co se týče nákazy, tam předešlu, že takzvaní chřípečkáři mají pravdu v jednom – že koronavirus není mor. To sice znamená, že nevymírají desítky procent nakažených národů, ale taky to znamená, že celoživotní imunita nejspíš není možná, s různými mutacemi se budou vracet reinfekce a ani ty postižené nutně nezabijí. Ale vyléčení budou čím dál porouchanější, fyzicky slabší a mentálně rozloženější. Taková životní perspektiva může civilizaci zničit stejně účinně, jako řekněme pomření třetiny z nás. Jen to udělá jinak.

Dál už vám nepovím nic jiného, než co vykládám dva roky všude, kde mohu. Ten virus se díky tomu, že lidstvo žije v politických jednotkách zvaných státy, které se liší nejen politickými, ale i přírodními podmínkami, chová jako populace populací, které spolu nemají synchronizovanou dynamiku, ale mezi nimiž probíhá dálkový přenos. Možná ne epidemiologové, ale určitě ekologové a ochránci přírody se na vysokoškolských přednáškách učí, že taková populace populací je nevyhubitelná, protože zatímco

někde třeba v Česku nebo Japonsku nákazu dočasně zastavíte – dočasným promořením, vakcinací, karanténami – a ona si jinde vesele prosperuje a mutuje, aby vás záhy obdařila novými a efektivnějšími modely. Abyste takovou populaci vyhubil, musíte přerušit právě ten dálkový přenos do území, kde jste patogena vytlačil. Což znamená vykaranténovat či vyvakcinovat, a následně znepropustnit hranice do doby, než tak učiní i ostatní. Předpokládám, že už půl roku po vykaranténování by v takto opevněných zemích byla kvalita života včetně politické atmosféry a ekonomické úrovně výrazně lepší než ve srovnatelných zemích zamořených. Odmořených zemí by přibývalo.

V létě 2020 měla Česká republika, ale i četné další země, třeba Maďarsko, Chorvatsko nebo Řecko pro tento postup ideální podmínky. Když tehdy něco podobného naznačoval plukovník Prymula, spojený mediálně-chřipičkářský jekot ho sestřelil. Zvorali jsme to. On přitom neřikal nic jiného, než co by měl znát každý biolog, zemědělec, lékař. V roce 2021 jsme měli podmínky mnohem horší, no a zvorali jsme to znovu. Kolik let to ještě budeme vorat, si netroufám odhadnout. Vím ale, že hloupé národy budou trpět a chytré národy budou prosperovat.

Co nám letošek ukázal o ekologičtějším přístupu k naší planetě?

Tušil jsem, že se mě budete ptát na moji profesi, ale obávám se, že ani tady neprozradím nic chytřejšího, než říkám pořád. Takže ve stručnosti. Klima se nám sice nejspíš fakt otepluje, ale žádné z takzvaných klimatických opatření, která tak vehementně prosazují současní kapitáni bývalé západní civilizace, tu situaci nemůže zlepšit. Všechny je ale mohou zhoršit. No, a když vidíme ty kapitány přilétat na jakýsi klimatický summit soukromými tryskáči, a projíždět se tam elektromobily nabíjenými naftovými generátory, tak alespoň víme, že oni žádný ekologický přístup k planetě ani neprosazují. Oni se prostě vysmívají stamilionům svých poddaných, kterým ordinují zchudnutí ekonomické a znicotnění politické.

Konkrétních příkladů takzvaných antiekoologických politik zejména bruselských papalášů je denně v novinách tolik, že je zde ani nebudu uvádět, ale jeden z poslední doby připomenu. Ansámbl pacientů zvaný nová německá vláda nedávno navrhl, že takzvaným obnovitelným zdrojům energie obětuje snad osm procent rozlohy Německa. Předpokládám, že mají na mysli hlavně solární a větrné parky. Příklady největších instalací ukazují, že tomu míní věnovat zejména bývalé pastviny, případně lesy na horských hřebenech. A tuzemští klimatičtí apologeti – je jich čím dál víc, jsou stále agresivnější a ochranářské staré gardě je z nich na blití – k tomu přišli s mantrou, že na nějaké biodiverzitě nezáleží, když se nám mění planetární klima, nebo tak nějak. To není jen imbecilita, to je popření fundamentů, na nichž ekologické či ochranářské myšlení vyrostlo. Na planetě není nic cennějšího, než její přírodní a kulturní dědictví. Je totiž prakticky jisté, že kdyby život, inteligence a kultury existovaly na nespočtu jiných planet, budou tamní příroda a kultury jiné, než ty na Zemi. Takzvaný ekolog, který chce obětovat přírodní rozmanitost klimatu, je prostě anti-ekolog a nepřítel.

Přitom existuje spousta receptů, jak dát do pořádku klima a přírodní dědictví, případně jak učinit planetu zdravější a žitelnější vzdor měnícím se klimatickým podmínkám. Na svátky bych čtenářům doporučil dokument Zimovova hypotéza, který je možné najít na Youtube zadarmo, o jednom takovém receptu. Významný ruský vědec experimentuje s návratem velké fauny do polární tundry, aby tak zpomalil tání tamního permafrostu. Opakovaně v tom dokumentu říká, že smyslem jeho snah není klimatickou změnu zastavit, ale učinit klimaticky změněnou planetu obyvatelnější. Pro zvířata i pro lidi. My ale stavíme větrníky, topíme v elektrárnách dřevem přiváženým přes oceán, a jako záložní zdroj elektřiny nahazujeme generátory spalující mazut. Nejsme normální blbci, jsme absolutní blbci.

Často v tomto ohledu kritizujete přístup Evropské unie. Jaké poučení by si z letoška měla ohledně tohoto tématu vzít?

Především navrhuji mluvit česky a říkat Evropský svaz, jako jsme Sovětskému svazu říkali svaz a nikoli Sajuz nebo Júnion. No a ten Evropský svaz by měl udělat zhruba to, co udělal před 30 lety Sovětský svaz, to je zvolit si do čela nějakého reformátora, který celý ten cirkus rozpustí. Jenže ten Sovětský svaz to udělal až poté, co padl ekonomicky téměř na dno a začal se hnusit i vlastnímu náčelnictvu. To v Evropském svazu tak hned nehrozí, takže budeme sledovat postupný rozklad, což může být skvělé divadlo, když sedíte jako divák v první řadě, ale není to už taková zábava, když jste jedním z herců na jevišti.

Češi s obavami vyhlíží rok následující kvůli rostoucím cenám energií. Oprávněně? Očekáváte další zvýšení cen?

Tady bych navázal na předchozí otázku. Zbídačení obyvatel, způsobené růstem cen energií a všeho ostatního, které bruselští klimakterici pokládají za pozitivní jev, může samozřejmě politický vývoj urychlit. Tady je právě nešťastné, že vývoj okolo pandemie ve většině Evropy rozbil antisystémovou opozici, která se soustředila, slovy kolegy Hampla, na „boj proti doktorům a sestřičkám“. Stejně nešťastné je, že ten vývoj rozbil i existující instituce, které tradičně brzdily horkokrevná rozhodnutí a působily jako kotvy zdravého rozumu. Mám na mysli různé učené společnosti, konference rektorů, profesní komory, redakční a mediální rady, politické strany, odbory. Osobně jsem přesvědčen, že bruselská vrchnost té situace cynicky zneužívá, možná i přitápí pod kotlem, aby tak rozložila případný odpor proti klimatickému šílenství a směřování do chudoby. Takže pokud mám prorokovat, tak zvýšení cen energií bude a inflace bude, i když samozřejmě nevím, jak rychle to bude probíhat. Bude i lidový odpor, ale bude často živelný po vzoru nedávných Žlutých vest ve Francii nebo rozbíječů strojů v devatenáctém století. Aby totiž odpor byl k něčemu, musí vědět nejen co nechce, ale i co chce. A taková konstruktivní opozice sice vzniká, ale pořád jsme na začátku.

A zatímco Brusel mluví o nutnosti omezit spotřebu a změnit zdroje energií kvůli záchraně planety, lidem se zvedají účty. Bude pro ně ochrana planety dostatečným argumentem i nadále?

Znovu, současný růst cen energií nemá nic společného se záchranou planety. Se snahou zbídačit lidi dozajista ano, se spekulacemi velkého rozsahu též ano. Kdy to lidem dojde, to netuším.

Polsko zvažuje, že bude emisní povolenky ignorovat. Je to dobrý plán? Očekáváte, že se příští rok připojí více států?

Emisní povolenky přesně ilustrují, co se vlastně v Evropě děje. Státy a firmy platí výpalné za to, že světla svítí, lidé v zimě nemrznou ve svých domovech, továrny vyrábějí. Už ten nápad je šílený, ale dával by smysl, kdyby se z něj třeba podporovalo zelenější zemědělství, obecně ochrana přírody či krajiny. Jenže se z něj podporují na jedné straně zisky spekulantů – s povolenkami se obchoduje na burzách – a na druhé straně nápady jako větrné parky, které ekologickou situaci zhoršují. Vystoupit z toho vyděračského schématu není jen dobrý plán. Je to nutnost.

Jak moc se generace rodičů a učitelů v naší zemi odtrhly od předchozích generací žáků a učitelů? Jak moc jsme vlastně schopni vnímat dědictví našich předků?

Generační střety či rozpory nejspíš existují od počátku moderní doby, jakkoli ji definujeme. Stejně jako existovalo pnutí mezi tradičním a novým a také mezi služebností vůči různým režimům a odbojářstvím v mezích zákona či mimo ně. Pokud jsou poslední dekády něčím nové, je to na jedné straně obrovská rychlost změn v technologii, ekonomice i životní úrovni, na druhé straně pak rostoucí tlak o místo na slunci. V globalizovaném světě prostě nesoutěžíte o to, dostat se mezi okresní honoraci. Usilujete o to, dostat se mezi špičku světovou, což samozřejmě zostřuje konkurenci. A protože zdroje jsou omezené, narůstá i konflikt o těch pár míst na Slunci. Vyvolených

je vždy málo.

Novinkou je, že bruselistické či globalistické struktury se zdravý generační konflikt naučily využívat jako vějičku pro ambiciozní mladé nadočkavce. Je jim slibováno, že se usilovnější kolaborací získají šanci na členství v nadnárodní elitě. Současně je služebnost prezentována jako generační rebelie: za jeden svět proti tradičnímu zápecnictví, za tolerantnější svět proti bigotním rasistům či homofobům, za ekologičtější svět proti klimatickým zločincům, a tak dále. Lidem je prostě namlouváno, že rebelují, když oni ochotně slouží vrchnosti. O tom, že nepřeháním, svědčí systém různých dotací a grantů. O peníze z Evropské unie se nesoutěží jen na vědeckých ústavech a univerzitách. Může je získat i kantor na střední či základní škole, starosta malé obce, skromná dobročinná nevládka. Kdokoli je získá, těší se konkurenční výhodě nad kolegy, ale zároveň je jedno nohou v kriminále – ty předpisy a pravidla nebývají jednoduché. Někteří takto dotovaní si uchovají dost rozumu, mohou se dokonce chovat jako Jánošíkové, Evropskému svazu brát a svým lidem dávat. Jiní ale zblbnou.

Ačkoliv byla většinová pozornost věnována koronaviru, svůj prostor si našla i migrace do Evropy. V některých zemích hlásí rekordní pokusy o vstup do země, na polsko-běloruské hranici letos uvízli migranti, ve Francii spustili kroky proti radikálnímu islámismu a tak dále. Jak zásadní byl rok 2021 z tohoto pohledu a proč?

Zásadní byly úplně jiné aspekty než ty, o kterých slyšíme v médiích. Začnu u detailu. Ohledně epidemie se v Evropě hodně vyzdvihovaly asijské komunity pro jejich přizpůsobivost, pracovitost a ukázněnost. Málokdo ale mluví o komunitách islámských, přitom nám v řadě měst přibývá kebabových stánků – a evidentně prosperují, lidi se tam stravují. Ty stánky jsou totiž od začátku přizpůsobeny na prodej přes okýnko, a tak v těžkých chvílích nahrazovaly zavřené hospody. Souhlasím, že svíčková s knedlíkem se z okýnka prodává hůře než maso v housce, ale zatímco někteří hospodští řvali, jak strašně je stát týrá, kebabář Abdul měl slušné peníze a dělal si jméno u kupujících.

Celé to má širší kontext. I islámským světem otrásla pandemie, jednotlivé státy se začaly zařizovat pro sebe. Vyloupila se skupina zemí jednajících racionálně či řekněme strategicky. Jsou to ty nejbohatší, ještě nedávno velcí sponzoři islámského pronikání na západ. S iracionálním chováním západních zemí jako by se země snažily od radikálních západoevropských komunit odstříhnout, najely na rychlé očkování čímkoli – od Trumpova Pfizeru po Putinův Sputnik – a samy se začaly otevírat návštěvníkům. Ovšem jen neinfekčním. Saúdové dokonce po nějaký čas nabízeli Sputnik a karanténu jako součást balíčku pro návštěvníky země. No a pak tady jsou islámské země chudé jako například Egypt či Pákistán, které se plácaly všelijak, islámské země otevřené expandující jako Turecko a islámské země rozvrácené jako Afghánistán.

Paradoxně se tak splnil sen některých západních stratégů, tedy poštvat jednotlivé alláhovce proti sobě. Pro mě je to překvapením, čekal jsem spíš, že s úpadkem Západu potáhnou čím dál víc za jeden provaz. Nesplnil se ovšem v situaci, kdy by Západ ovládal hřiště, ale naopak v situaci, kdy Západ upadá.

Zvláštní zmínku si zaslouží Afghánistán, kde Západ nejen veřejně předvedl svou slabost a navíc se otevřel takzvaným tlumočnickům a začal Afghánce importovat po desetitisících. Protinárodní vlády, třeba ta německá, tomu tleskají a chtějí víc. A zatímco dřívější protiislámská opozice demonstruje proti lékařům a sestřičkám, jsou naplňovány a překračovány takzvané migrační kvóty, jejichž odmítání bylo mimo jiné na vrcholu v letech 2015 až 2016. Údajní patriotičtí vůdcové – podle mého soudu normální pitomci a zrádci typu různých Okamurů, Volných, Klausů a Landů tady prostě skočili na nastražený špek.

Jak vnímat migrační krizi z let 2015 a 2016 v dnešních kontextech?

Nejspíše tak, že tehdy se poprvé zcela jasně ukázalo, že takzvaným standardním evropským politikům nemusí vůbec záležet na bezpečí, prosperitě a životech jejich občanů. Že společenská smlouva – definovaná jako my vás necháme vládnout a papalášovat a vy se postaráte o základní bezpečí a stabilitu – pro evropskou vrchnost neplatí. A že pokud si občané chtějí na vrchnosti něco vymoci, musí si to vyřvat.

Bohužel tehdejší prolhanost médií, politiků, vědeckých a akademických celebrit zasela do lidí takovou nedůvěru v systém, že část společnosti nevěří ani ve chvíli, kdy jsou s politiky na jedné lodi. Což je dokonalé pole pro manipulace ze strany těch, kterým nejde o krátkodobý politický zisk nebo o migranty či ekologii – o nic hmatatelného, ale jednoduše o zničení společnosti jako takové. Osobně si dovedu představit, že vlajkonošům dnešní opozice proti úplně všemu nejde o něco konkrétního. Mnohé z nich všeobecný rozvrat, nedůvěra, chudnutí a umírání jednoduše baví; je to definiční vlastnost psychopatů. Dalšími motivy může být pomsta, zhrzená ješitnost, radost z jakékoli akce, sadismus a samozřejmě peníze. Pouliční opozičníci, třeba takový exposlanec Volný, mají najednou úplně shodné zájmy jako cyničtí hráči z řad bruselských špiček. Ono se to ukazovalo už na sklonku roku 2020, ale nyní, na sklonku roku 2021, je věc naprosto jasná.

I letos jsem před volbami od některých politiků slýchala, že migrace není problémem České republiky. Platí to podle vás?

Migrace paradoxně nebude problém, dokud budeme jednou z epidemiologicky nejrizikovějších zemí na světě. Nebude ani problém, až se díky klimatickému šílenství staneme zemí chudou, kde se nesvítlí, netopí, nejde koupit pořádné auto s opravdovým motorem a není pořádně co jíst. Pak totiž nastane úplně jiný problém: jakékoli východisko ze současného euro-marasmu bude pro lidi přijatelnější než další pokračování liberální demokracie ve stylu Bruselu či nastupující vládní koalice. No, a pokud to východisko nenabídne žádný český či evropský politik, ale nabídne ho šéf mešity na Černém mostě, tak vyhraje šéf mešity na Černém mostě.

„Dávat si zatracený pozor, kdo sem z Afghánistánu přijde. Zamezit styky těch lidí s komunitami okolo místních mešit. Naopak mezi nimi pracovat - vybírat a podporovat skutečné sekularisty. A být připraveni na nejhorší,“ odpověděl jste mi v jednom rozhovoru, jak zabránit nezvládnutí migrační krize. Jak to Evropě zatím jde?

To citujete mé trvalé přesvědčení, že není migrant jako migrant, ale soudná země si mezi migranty vybírá své přátele a nepřátele drží na druhé straně plotu. Vezměme si jen, že ze socialistického Československa odcházeli na západ Pavel Tigrid či Josef Škvorecký, nikoli třeba Vasil Bilak. Jenže Česká republika roku 2021 není soudná země.

Co byste popřál politikům do roku 2022?

Lidsky přeji každému z nich, a to i těm opravdu neoblíbeným, hodně štěstí. Politicky či dějinně pak té naší pimprlové bandě přeji, aby se – až na pár výjimek – definitivně historicky znemožnila.

ZDROJ: parlamentnilisty